



**SAGU
AOYAMA**
Illust : TINKLE

ロク
ク
ウ
キ
7!

RO-KYU-BUI

บาทส่วยชน!
RO-KYU-BU!

Story : Sagu Aoyama
Illust : TINKLE



วันนั้น,
ตอนนั้น,
ช่วงเวลานั้น,
เส้นโค้งซึ่งฝังลงไปในความทรงจำ,
กระทั่ง ณ เวลาก็ยังคงทำให้ร่างกาย,
ร้อนผ่าว,
ร้อนผ่าว,
ร้อนดั่งเปลวเพลิง

Sagu Aoyama

Illust : TINKLE

บาซ่าส
ว๊ชช่น!
RO-KYU-BU!
7



Contents

- ★ P002 ★ ★ ★ Prologue
- ★ P038 ★ ★ ★ scene.1
- ★ P108 ★ ★ ★ scene.2
- ★ P158 ★ ★ ★ scene.3
- ★ P239 ★ ★ ★ scene.4
- ★ P314 ★ ★ ★ scene.5
- ★ P374 ★ ★ ★ Epilogue



8 August

Sun	Mon	Tue	Wed	Thr	Fri	Sat
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

«คุณมาจากไหนกัน?»





“โอ้ หัวใจเธอขยับจะหนี!”

ภาพถ่ายพอร์ตเทรตฤดูร้อน ④

~ สำนาคาต= ซึนาต= ~

RO-KYU-BU!

7

Sagu Aoyama Illust : TINKLE

[ชื่อ] อาชวงา: ซุมารุ
 [วันเกิด] 11 ตุลาคม
 [กรุ๊ปเลือด] A
 [ส่วนสูง] 170 ซม. ตึ่มกร
 [ห้อง] มัธยมปลายนาชิ: ปี1 ห้อง 10
 [ความทรงจำแสนประทับใจที่สุดในช่วงวันหยุดหน้าร้อน] การฝึกซ้อมประจำวันช่วงเช้าอย่างต่อเนื่องทุกวัน
 [เรื่องที่ทำให้ลืงออกใจอในเทอม 2] การแข่งขันกีฬาประเภทลูกบดระหว่างมัธยม



Prologue



ROW KU - BU!

“อีก ขยับตัวทำอะไรยากเหลือเกิน...”

ผมได้แต่ยืนลำบากใจเพียงลำพัง ภายในร้านชุดชั้นใน
หรรษา

ร้านชุดชั้นในตกแต่งด้วยโชนสีขาว ดูราวกับทุ่งหญ้า
กว้างใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยแถวสายลูกไม้กับช่อฟูฟ่อง เมื่อมอง
ผ่านช่องว่างระหว่างแถว ปรากฏภาพคุณพนักงานร้านในชุด
สูทกางเกงขายาวสีกรมท่าฟิตเปรี๊ยะ คอยเดินต้อนรับให้บริการ
ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

---ผมเอาแต่ก้มหน้าก้มตา

ระหว่างที่ผมกำลังลำบากใจกับการอยู่ผิดที่ผิดทาง คุณ
พนักงานคนหนึ่งซึ่งเดินผ่านมาก็ทักทายผมอย่างเป็นมิตร

“คะ ครับ!”

ผมก้มหน้าหลบสายตา ตอบกลับด้วยน้ำเสียงกล้า ๆ
กลัว ๆ จากนั้นคุณพนักงานร้านเดินห่างออกไป โดยคงเหลือ
ไว้เพียงกลิ่นจางชวนหลงใหลของน้ำหอมกลิ่นลาเวนเดอร์

อย่างนี้เอง บางครั้งเวลาได้กลิ่นจุนจากน้ำหอมตอน
อยู่ในรถไฟฟ้าหรือร้านอาหาร ผมมักสงสัยเสมอว่าน้ำหอมมันมี
ประโยชน์อย่างไรกันแน่

ที่แท้นอยู่กับวิธีการและปริมาณที่นำมาใช้นี่เอง ถือว่าวันนี้ได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นอีกเรื่องหนึ่ง

“นี่ๆ ชูบารุน!”

“หว่า!?”

ระหว่างก้มหน้าก้มตาคิดเรื่อยเปื่อย เหมือนพยายามกลบเกลื่อนความอึดอัดกับการอยู่ผิดที่ผิดทาง ใครคนหนึ่งส่งเสียงเรียกชื่อพร้อมได้ยินเสียงเลื่อนเปิดผ้าม่าน

“จะ จู๊ๆ ก็ออกมาแบบนี้ไม่ได้นะมาโฮะ!”

ผมรีบพูดส่งสาวน้อยไว้เพียงสาววัย 12 ขวบ ซึ่งเป็นผู้พาผมมาที่นี่ โดยไม่ได้หันหน้าไปทางตัวเธอ

“ไม่ต้องห่วง โผล่ออกมาแค่หน้าเองนะ! หน้าเท่านั้นหน้า!”

ถึงได้ยินเช่นนั้นแต่ใช้ว่าจะสามารถเชื่อในทันที ควรระวังเอาไว้ก่อนว่า ‘ไม่ต้องห่วง’ จากปากสาวน้อยคนนี้นะ ไม่ต่างอะไรกับคำว่า ‘ไม่เจ็บ’ จากปากคุณหมอพื้น

“ชู-บา-รุน! หันมาทางนี้ได้แล้ว~! ถ้าเอาแต่จ้องยกทรงแบบนี้ มีอคติหรือว่าซาก็จะเสียใจเอานะ~!”

“เอ๋!?”

ใช้ว่าผมจะไม่รู้สึกติดใจกับการเอาหันหน้าหนี แต่ก็ยังเลือกทำแบบนี้จนกระทั่งรู้สึกตัวว่าเป้าหมายสายตา กำลังพุ่งเป้าไปยังสิ่งที่น่าตกตะลึงขนาดไหน

ริมผนังตรงหน้า เต็มไปด้วยชุดชั้นในสีดำแบบผู้ใหญ่
เรียงรายไล่ตั้งแต่ขนาด A ไปจนถึง G

“วะ หวา!”

“หุหุ หุบารุน ยะฮู้”

ผมรีบหันหลังกลับด้วยความตกใจ สาวน้อยมัดผมทรง
ทวินเทลจิกก็มก่ลั่นแกล้ง ชูคอไหล่หน้าลอดม่านช่องผ้าม่าน
ของห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

มิซาวะ มาโฮะ ในงานเทศกาลหน้าร้อนเมื่อวันก่อน
ผมเผลอทำเรื่องไม่ดีต่อสาวน้อยนิสัยร่าเริงแจ่มใสคนนี้ จึง
หมายมั่นว่าจะต้องตอบแทนเธอให้ได้...ตอนนี้เองผมก็ยังคง
ความตั้งใจเช่นนั้น

ทว่าไม่ได้คาดคิดเลยสักนิด ว่าเรื่องราวจะกลายเป็นถูก
พามาร้านชุดชั้นในหรูหราแบบนี้

“เอ่อ คือว่า มะ ไม่ใช่ะมาโฮะ! ฉันไม่ได้จ้องยกทร...
สินค้าภายในร้านค้าหรอกนะ!”

“โกหก~ ทั้งที่ความจริงแล้วสนอกสนใจน่าดู”

“ชะ ขอปฏิเสธสุดเสียงว่าไม่ใช่---เดี๋ยวก่อน ห้ามโน้ม
ตัวออกมาเด็ดขาด!”

ขณะกำลังคิดค้นเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดนั้นเอง
มาโฮะโน้มตัวจากช่องผ้าม่านมาทางนี้จนมองเห็นกระดูก
ไหปลาร้าเชิงคอ ที่สำคัญรอยคล้ำจากการถูกแดดเผาตัดกับผิว
สีขาวนวล ทำให้ยิ่งสะดุดตาจนผมต้องรีบหลบสายตาอีกครั้ง

โอ้ ขอร้องล่ะ ช่วยรู้สึกเงินอายุบ้างสักนิดได้ไหม...!

“เนี่ยว? โอ๊ะ เกือบไปแล้ว! อะอะอะ ร่องอกสุดเซ็กซี่
ของฉันทันทีเกือบพิฆาตชูบารุนแล้วสินะ?”

“เอ๋ ร่อง...? เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน! ตะ ตกลงว่ามาโฮะ
มีธุระอะไรกับฉันทันทีหรือ?”

“อ้อ จริงสิๆ มีเรื่องอยากวานชูบารุนหน่อย”

“...คำให้ว่านที่ว่า เอาไว้บอกหลังเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ
ก่อนไม่ได้?”

“อ้อ เพราะเป็นคำวานเกี่ยวกับเรื่องเปลี่ยนเสื้อผ้าใ
ล่ะ ช่วยรับไปหน่อยนะ”

“หืม อะไรหรือ? ...เหวอ!”

ผมยื่นมือออกไปตามคำพูดของมาโฮะ ทำให้พบว่าสิ่ง
ที่มาโฮะส่งมาคือผ้าทรงสามเหลี่ยมลายลูกไม้สีขาวล้วน ผมจึง
รีบดึงมือกลับด้วยความตกใจทันที ขอความกรุณาช่วยออมมือ
ให้กันบ้างเถอะ!

“หว่า!? นี่แน่ะชูบารุน! ทำไมถึงดึงมือกลับอะ!?”

“แน่นอนแล้ว! พะ เพราะนั่นคือชุดชั้นในที่มาโฮะเพิ่ง
สวมจนกระทั่งถึงเมื่อกี้ไม่ใช่หรือไง!? ของแบบนี้เอามาให้
ฉันทันทีได้ไงกัน!”

ทว่าเมื่อผมแสดงการปฏิเสธในฐานะสุภาพบุรุษ มาโฮะ
กลับชักสิน้ำไม่พอใจ

“ซุบารุนใจร้าย~! แค่ลองสวมครั้งเดียวเอง ไม่ทำให้กางเกงในสกปรกสักหน่อย! ฉันทอบน้ำล้างต้นขาล้างกันอย่างดีทุกวันนี้!”

“มะมะมะ ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น! ละ แล้วก็ห้ามพูดเรื่องพวกนี้ด้วยเสียงดังด้วย!”

“ไม่เห็นเป็นอะไรสักหน่อย ตอนนี่เช่าเหมาร้านอยู่แล้วด้วย~ นะนะขอร้อง! ช่วยเอาไปเปลี่ยนกับลายเดียวกันแต่ขนาดเล็กลง 1 ไซส์ให้หน่อยนะ! พอลองสวมแล้วรู้สึกว่ารลวมไปนิด”

“ตะ แต่ว่านะ...”

“บู้ กำลังคิดว่าสกปรกจริงด้วย~! ใจร้ายมากเลย! นี่เียงลองจ้องให้ละเอียดสิ! ไม่มีตรงไหนเป็นนคราบอะไรเลยนะ!”

“อย่ายกมาจ่อหน้าได้ไหม!”

พวกเขาียดเยื้องกันหน้าผ้ามาบนห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่พักหนึ่ง

ในท้ายที่สุด

“อึก ได้โปรดให้อภัยการกระทำอันไร้คุณธรรมของผมด้วย...”

ผมเดินออกไปจากตรงนั้น โดยเกิดล้าหนักถึงเนื้อผ้าที่สัมผัสในมืออย่างชัดเจน

แต่ก็นะ เมื่อได้ฟังรายละเอียดจากมาโฮะ ผมจึงพบ

ว่าการลองชุดชั้นในคือการสวม ‘ชุดชั้นในตัวลองทับชุดชั้นในตัวจริง’ จึงไม่มีความจำเป็นที่ผมต้องติดใจมากนักก็ได้ อย่างไรก็ตามก็ตามอีกหลายปีหลังจากนี้ เมื่อมาโอะนึกถึงเหตุการณ์ในวันนี้ขึ้นมาแล้วละก็ เธอจะต้องเงินอายจนหน้าแดงกำอย่างแน่นอนจริงอยู่ว่าป่านี้นี้แล้วแต่เมื่อนึกถึงกรณีนี้ขึ้นมา ผมเองก็เชื่อว่าจะไม่นึกเสียใจภายหลัง ความจริงแล้วผมควรปฏิเสธเสียงแข็งไม่ว่าต้องตั้งต้นขนาดไหนก็ตาม

“เอ่อ คุณพนักงาน... อยู่ตรงนั้นเองหรือ?”

ผมกวาดตามองจากนั้นเร่งฝีเท้าตัดผ่านร้านที่มีพื้นที่กว้างขวาง ใกล้เคียงกับแผนกเครื่องกีฬาซึ่งผมมักแวะเวียนไปอยู่เสมอ จะอย่างไรก็เป็นสถานที่สุดยอดีไปเลยนะ ทั้งที่สินค้ามีเพียงแค่ชุดชั้นในเท่านั้น หากเทียบกับขนาดพื้นที่ ก็ให้ความรู้สึกที่จำนวนสินค้าออกจะน้อยเกินไปเสียหน่อย แต่ก็เป็นที่เหตุให้เกิดความหรรหามีราคาขึ้นมาด้วยเช่นกัน และในความเป็นจริง เพียงเหลือบมองป้ายราคาชุดชั้นในเหล่านั้น ลูกตาของผมก็แทบจะลึกลงจากเบ้า ทำให้เกิดสำนึกชัดเจนใหม่อีกครั้งว่ามาโอะ ซึ่งสามารถลองชุดชั้นในพวกนี้ได้เหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดา คือคุณหนูลูกเศรษฐีตัวจริงเสียงจริง

“...เลิกคิดนอกเรื่องก่อนแล้วกัน”

ลำดับแรกคือรีบไปวานคุณพนักงานร้าน ให้ช่วยเปลี่ยนขนาดของชุดชั้นในที่ถือไว้ในมือ

ผมตัดสินใจเลิกมองเรื่อยเปื่อย รีบจำเท้าผ่านตรอกแคบระหว่างแผงชั้นสินค้า เลี้ยวไปทางซ้าย

“อะ คุณฮาเซงาวะ?”

“เหวอ!? ยะ โย่ ซากิ! แล้วก็ ฮินาตะจัง!”

สาวน้อย 2 คนปรากฏตัวตรงหน้าอย่างไม่คาดฝัน ทำให้ตกใจจนรีบหยุดเท้า นางาสึกะ ซากิ สาวน้อยหางตาเรียว ยาวเข้ากับแว่นตาและทรงผมมัดผูก 3 ทบของเธอเป็นอย่างดี กับฮาคามาตะ ฮินาตะ สาวน้อยผมยาวให้บรรยากาศอ่อนหวาน ผู้มีรอยยิ้มสดใสน่ารักสมชื่อ ดูเหมือนทั้งคู่กำลังสำรวจชุดชั้นในที่ตั้งวางอยู่ในชั้นล่างของแผง ทำให้กลายเป็นมุมอับสายตาจนผมสังเกตเห็นพวกเธอช้าเกินไป

“พี่ชายแอบตามมองอยู่หรือ?”

“มะ ไม่ใช่”

ฮินาตะจังแหงนหน้าซ่อนตาส่งเสียงถาม ผมรีบซ่อน 2 มือไว้ด้านหลัง ตอบคำถามด้วยน้ำเสียงลนลาน เพราะเป็นเรื่องจุกๆ ทุกคนก็ไม่น่าออกว่าควรรับมืออย่างไร ผมจึงตัดสินใจปั่นยิ้มไร้เดียงสา สายหน้า รีบซ่อนกางเกงในที่อยู่ในมือ...!? การกระทำราวกับสื่อความหมายอย่างชัดเจนที่สุด ว่าผมกำลังทำเรื่องไม่เข้าที่ไมใช่หรือไงกัน ทั้งที่ไม่ได้เป็นแบบนี้เสียหน่อย!

อิม พอลองทบทวนความทรงจำ ช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ เคยเกิดเหตุการณ์หนึ่ง ตอนนั้นขณะอยู่ต่อหน้าทุกคน เกิด

เหตุที่ทำให้ให้ผมต้องรีบซ่อนของบางอย่างที่มีรูปลักษณะคล้าย
 ย้อนยุคของฮินาตะจัง...ไม่ดีละ ซินปล่อยให้ไปเป็นแบบนี้ต่อไป
 อาจกลายเป็นเกิดนิสัยเสีย 'รีบซ่อนกางเกงใน' โดยไม่ทันรู้ตัว
 ก็เป็นได้ ไม่สิ มันซักจะผิดปกติไปหน่อยไหม ทำไมผมถึงพบ
 เจอสถานการณ์แอบซ่อนกางเกงในบ่อยครั้งด้วยละ

“เอ้ อีนะ ขอถามพี่ชายหน่อยได้ไหม?”

“ถาม? อะ อือ สงสัยอะไรหรือ?”

ไม่มีความจำเป็นต้องปฏิเสธ ในเมื่อตัดสินใจแอบซ่อน
 ไปแล้ว ก็ไม่ควรฟื้นประเด็นโดยไม่เข้าเรื่อง ผมบ่นยิ้มส่งเสียง
 ตามกลับไปยังฮินาตะจัง โดยที่มือซึ่งยังคงไขว้หลัง กุมของที่
 อยู่ในนั้นเอาไว้แน่น

“คือว่านะ พี่ชาย ลองดูกางเกงในตัวนี่สิ”

“หืม? ...หว่า”

ครู่เดียวหลังจากนั้น สิ่งที่ฮินาตะจังชูขึ้นมาก็คือ
 ผ้าทรงสามเหลี่ยม 'สีม่วง' ที่มีความโดดเด่นสะดุดตา
 จนน่าตกตะลึง

วัตถุซึ่งแทบเรียกได้ว่าเป็นเพียงเชือกบางเส้นหนึ่ง
 เท่านั้น

สรุปคือสิ่งที่อยู่ในมือฮินาตะจัง หากเข้าใจไม่ผิดมันถูก
 เรียกว่าชุดชั้นใน T แบ็ค

“พี่ชาย ตกใจใช่ไหม? อีนะเองก็ตกใจเหมือนกันนะ”

อีนาตะจ้งขุมมือกางแขนทั้งสองข้าง ในมือข้างหนึ่งของ เธอมีกางเกงใน T แ็บ์คอยู่ด้วย

...นี่มันเรื่องอะไรกัน ภาพแปลกประหลาดราวหลุดจาก ความเป็นจริงที่ปรากฏตรงหน้าเวลานี้

“อะ เอ่อ ตะ ตกใจมากเลย อิม แล้วตกลง คำถาม คือ?”

“โอ้ คือว่านะ กางเกงในตัวนี้ ทำไมส่วนกันถึงกลายเป็นเชือกหรือ?”

“.....คะ คือว่าเรื่องนั้น”

อิม ผมเองก็เตรียมใจเอาไว้แล้วในระดับหนึ่ง คำถาม ของอีนาตะจ้งเป็นไปตามความคาดคิด...

ยุ่งแล้ว ไม่เคยนึกฝันมาก่อนสาวน้อยวัยเยาว์ จะมีความอยากรู้อยากเห็นถึงเพียงนี้

“ต้องขออภัยเป็นอย่างสูงค่ะคุณฮาเซงาวะ ฉันเองก็ พยายามคิดทบทวนหาคำตอบ แต่ว่ามันไม่ออกเลยสักข้อ... เจ็บใจมากค่ะ ทั้งที่เป็นแค่เรื่องของกางเกงใน แต่กลับต้องให้ สมองทบทวนหาคำตอบมากถึงขั้นนี้”

ซากิซึ่งยืนอยู่ข้างอีนาตะจ้ง ยกนิ้วกดหน้าผาก พุด ด้วยน้ำเสียงขุ่นมัว ซ้อนตามองขอความช่วยเหลือ ความ จริงแล้วแวบแรกผมเกิดความคิดว่าจบเรื่องด้วยการใช้คำตอบ ล้อเล่นดีไหม ทว่าสีหน้าของซากิบ่งบอกว่าเธอกำลังเคร่งเครียด

ดูเหมือนเป็นเรื่องโชคร้ายที่นิสัยเอาจริงเอาจังของซาก็ ทำให้เธอหลงติดไปกับประเด็นประหลาดเสียแล้ว

จะอย่างไรก็ตาม นี่คือนิยามยากลำบากสำหรับผมอย่างแท้จริง ตกลงว่าควรตอบอย่างไรกันแน่ ว่ากันตามตรง ความรู้เกี่ยวกับ T แบ็คคือสิ่งที่ผมอยากบอกเหลือเกินว่า 'จะไปรู้เรื่องพวกนั้นได้ไงกันเล่า' ถึงกระนั้นผมจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดตรงไปตรงมา เพราะอาจกลายเป็นเหตุทำให้ฮิโนตะจั่งเกิดบาดแผลทางใจได้

ในเมื่อเป็นเช่นนี้เท่ากับทางออกเหลือเพียงค้นหาคำตอบ จากจินตนาการของตนเองเท่านั้น

'เพราะแบบนี้มันโดนใจมากกว่า'

...บ้าหรือเปล่า ใครจะพูดเรื่องแบบนี้ออกจากปาก

ผมไม่มีความสนใจของอย่างกางเกงใน T แบ็คมาตั้งแต่ต้น หากเทียบกับของที่มีดีไซน์ดูฉลาดแบบนี้ กางเกงในธรรมดาทั่วไปยังดูน่ารักมากกว่า และหากอธิบายสุมส์สุมส์หัวอย่างไม่ระวัง อาจกลายเป็นเหตุให้สาวน้อยใสซื่อไร้เดียงสาอย่างฮิโนตะจั่ง เกิดความสนใจใน T แบ็ค จนพูดออกมาว่า 'อยากลองสวม' ก็เป็นไปได้ ในฐานะเสมือนเป็นผู้ปกครอง หากผมเป็นต้นเหตุให้เกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้นมาแล้วละก็ ทางออกของผมยอมไม่พันต้องตายเพื่อไถ่โทษ

"นี่ๆ พี่ชายรู้ไหม? ทำไมตรงกันถึงกลายเป็นเชือกเหรอ?"

“.....ขอโทษ ฉันเองก็ 모르่สึกนึกว่าทำไมเป็นแบบนี้
นั้นสินะ ทำไมกลายเป็นแบบนี้กันนะ”

จึงเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่ผมจะตอบกลับไปเช่นนั้น

“คุณฮาเซงาวะเองก็ไม่ทราบหรอกคะ อีนะ ลองไปตาม
คุณพนักงานขายกันใหม่ ฉันเองก็ค้างคาใจเหมือนกันนะ ถ้า
ไม่ได้รับคำตอบว่าเป็นเพราะอะไรกันแน่”

“โอ้ ถ้าคุณพี่สาวมาทางนี้ ลองถามกันเนอะ”

บทสนทนาดำเนินต่อไปอย่างเป็นธรรมชาติ เป้าหมาย
ใหม่ของพวกเขาคือคุณพนักงานร้าน เท่ากับพัฒนากลายเป็น
เรื่องราวจริงจริงยิ่งกว่าที่คิด ทำให้ผมเกิดความรู้สึกผิดที่ไม่อาจ
คลี่คลายความสงสัยของพวกเขา และฝั่งคุณพนักงานร้านเอง
ก็คงต้องลำบากใจ กับความอยากรู้อยากเห็นอันแสนใสซื่อของ
ฮินาตะจังด้วยเช่นกัน...

ไม่สิ เมื่อเทียบกับเด็กหนุ่มไม่รู้เรื่องรู้อะไรแบบผม อีก
ฝ่ายคือคนทำงานที่มีประสบการณ์มากกว่าอย่างเทียบไม่ได้
หมายความว่าอย่าอ้อมรับมือคลี่คลายปัญหาได้ดีกว่ามาก ผมจึง
ตัดสินใจฝากให้เป็นหน้าที่ของคุณพนักงานร้าน

“ขอโทษด้วยนะ ฉันช่วยทำประโยชน์ให้ไม่ได้เลย ถ้า
อย่างนั้นขอตัวก่อนแล้วกัน กำลังทำธุระพอดี”

“อะ ค่ะ! ขออภัยที่ทำให้เสียเวลานะคะ”

“แล้วเจอกันนะพี่ชาย ถ้าเลือกทางเก่งในนำรักตัวใหม่
ได้เมื่อไหร่ จะเอาไปให้ดูที่หลังนะ”

“อะอะอะ...ไว้เจอกัน”

แม้มีความรู้สึกเหมือนได้ยินคำพูดลุ่มเสียงนำหวาดผวา แต่ผมเลือกเอาเป็นบ้านยืมแล้วโบกมือเดินไปจากพวกเธอ

“เอ้? คุณพนักงานร้านเมื่อกี้ไม่อยู่แล้ว...อืม อะ ตรงนั้นมีอีกคน”

ด้วยเหตุที่ผมเดินโดยพยายามไม่มองแสงชุดชั้นใน ทำให้เมื่อรู้ตัวอีกทีจึงพบว่าตัวเองเดินวนไปมาจนทั่ว อย่างไรก็ตามในที่สุดก็พบพนักงานที่ไม่ได้กำลังติดธุระ ผมจึงตั้งใจว่าจะเข้าไปพูดเรื่องขอเปลี่ยนของกับพนักงานคนนั้น

“.....เอ้อ”

“ไม่ทราบที่ท่านลูกค้าลองชุดเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือยังคะ?”

ทว่าช่วงจังหวะที่ผมกำลังจะเอ่ยปากถาม คุณพนักงานร้านเดินไปหยุดหน้าตู้ม่านห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ส่งเสียงถามผู้ที่อยู่ภายในเสียก่อน

“อะ ค่ะ ตะ แต่ว่า นะคะ ไซส์ค่อนข้าง...”

“ไม่พอดีหรือคะ? หากไม่เป็นการรบกวน ให้ฉันเข้าไปช่วยไหมคะ?”

“อะ ขอความกรุณาด้วยค่ะ”

จากนั้นคุณพนักงานเลื่อนเปิดตู้ม่านเข้าไปข้างใน เสียงที่ได้ยินเมื่อครู่รวมถึงร่องเท้าแตะที่ตั้งวางอย่างเป็น

ระเบียบหน้าห้อง บ่งบอกว่าผู้ที่อยู่ภายในคือคาซึอิ ไออริ สาวน้อยที่มีส่วนสูงโดดเด่นกว่าใครในหมู่สมาชิกชมรมบาสหญิง ดูเหมือนเธอเองก็กำลังลองชุดชั้นในด้วยเช่นกัน

แบบนี้เท่ากับไม่ใช่เรื่องเหมาะสมที่ผมจะยืนอยู่ตรงนี้ ต่อให้โชว์ว่ามองเห็นภาพหลังผ้าม่าน แต่เสียงเด็กผู้หญิงกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่ใช่สิ่งที่ผมควรยินฟังอย่างแน่นอน

“อืม...”

ถึงกระนั้นผมเองก็ไม่ได้กำลังคิดเรื่องไม่เข้าที่แต่อย่างใด หมายความว่าไม่มีความจำเป็นต้องหนีไปไหน ในทางกลับกันหากรีบหนีไปจากตรงนี้เสียอีก จะยิ่งไม่กลายเป็นเหมือนให้ความสนใจเกินเหตุหรือก่อกวน ไอนะจะอยากรีบทำธุระที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จโดยไว เขาเป็นว่ารอดตรงนี้จนกว่าคุณพนักงานออกมาก็แล้วกัน อันที่จริงหากพูดถึงความลำบากใจไม่ว่าอยู่ส่วนไหนของร้านก็ไม่ได้แตกต่างกันสักหน่อย

“ถ้าอย่างนั้นขอรบกวนนะคะ...แห่ม เหมาะมากเลยคะคุณลูกค้า”

“ยะ อย่างนั้นหรือคะ? ตะ แต่รู้สึกเหมือนว่าจะทำให้ดูโป่งพองยังไงไม่รู้คะ”

“ไม่คะ ไม่ใช่แบบนี้คะ ในทางกลับกัน ยกทรงที่สวมมาจนถึงเมื่อครู่คับเกินไปเล็กน้อยคะ หากคิดถึงการเจริญเติบโตนับจากนี้ อยากรแนะนำว่าให้เปลี่ยนมาสวมไซส์นี้จะเหมาะสมกว่านะคะ”

“คือ ถ้าเป็นไปได้ ไม่ค่อยอยากให้คุณไปทรมานเธอ
ค่ะ...”

“เข้าใจความรู้สึกนั้นค่ะ แต่ถ้าหากเลือกขนาดที่รัดแน่น
เกินไป คิดว่าคงไม่ดีต่อร่างกายนะคะ แนะนำให้เลือกขนาด
เหมาะสมดีกว่าค่ะ และถ้าเป็นสินค้าของเรา จะช่วยเสริมความ
งามให้กับรูปทรงของหน้าอก รับรองว่าช่วยเพิ่มเสน่ห์อย่างมาก
เลยนะคะ”

“ตะ แต่ว่า...สั้นมากนะคะ เวลาขยับตัว”

“คิกคิก สำหรับเวลาออกกำลังกาย แนะนำให้เปลี่ยนไป
สวมชนิดอื่นค่ะ แต่ในเวลาปกติ การสั้นระดับนี้คือเรื่องธรรมดา
นะคะ แต่ถ้าเพียงแค่นี้ก็รู้สึกเจ็บโยมเป็นปัญหาด้วยเช่นกัน
ค่ะ...ถ้าอย่างนั้นขอเสียมารยาทเล็กน้อยนะคะ”

“เฮือก!? ทะ ทำไม่ถึงสอดมือเข้ามาในยกทรงคะ.....
กร๊อต”

“ขออภัยด้วยค่ะ คิดว่าคงไม่ใช่เรื่องดีหากปล่อยให้เกิด
ช่องว่าง...อืม ดูเหมือนไม่มีปัญหาแล้วค่ะ แต่ว่าคะ ทั้งที่คุณ
ลูกค้ารูปร่างผอมเพรียว แต่หน้าอกกลับมีรูปทรงสวยงามเหลือ
เกินค่ะ ไม่จำเป็นต้องรวบเนื้อจากหลังหรือวงแขนมาเสริม ก็
มองเห็นเป็นร่องแขนงาม อ่า ผิวพรรณเองก็นุ่มเนียนเต่งตึง
ช่างน่าอิจฉาเหลือเกินค่ะ...”

“มะ ไม่ได้ค่ะ...! ก รุ ณ า อ ย่ า บี้ บ อ ย่ า ง
ย่ อ น โย น แ บ บ นั้ น ค่ะ~~~!”

...พระเจ้าครับ ผมตัดสินใจผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง
ครับ

“ชะ ขอโทษนะไอริ รู้สึกผิดจากใจ”

ปานนี้แล้วไม่ว่าอย่างไรก็คงไม่ได้รับการให้อภัย ถึง
กระนั้นผมก็อดไม่ได้ที่จะกระซิบขอโทษ กะ ก็ไม่รู้ดีกัหน่อยว่า
จะเป็นแบบนี้ ไม่เคยรู้มาก่อนว่าห้องลองชุดชั้นใน คือสถานที่
ซึ่งราวกับสนามรบข่าวสาร เต็มไปด้วยข้อมูลน่าสะพรึงกลัว

“ไม่ทราบว่ามีอะไรหรือเปล่าคะคุณลูก้า”

“เหวอ!”

ขณะที่ผมกำลังยกมือกุมหัวนั่นเอง เสียงเอ่ยถามด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยนทำให้ตกใจจนตัวสะดุ้ง

“มะ ไม่ใช่ครับคือว่านะครับ!”

“.....?”

ผมรีบหันหลังกลับไปทางคุณพนักงานร้าน เธอมองมา
ด้วยใบหน้าที่แม้จะยิ้มแย้มแต่แสดงออกว่านึกสงสัย ดูเหมือน
เธอส่งเสียงทักด้วยความเป็นห่วง (หรืออาจคิดว่าไม่น่าไว้ใจ)
เพราะเห็นผมทำตวงกๆ เงินๆ อยู่ตรงนี้

“คะ ความจริงแล้วนะครับ! เมื่อกี้ถูกวานให้ช่วยนำกะ
กางเกง...ใน! ชุดชั้นในตัวนี้มาเปลี่ยนเป็นขนาดเล็กลง ๖ ไชส์
ครับ! ตะ ได้รับค่าให้วานมาครับ! ลูกศิษย์วานให้ช่วยนำมา
เปลี่ยนครับฮะฮะฮะ!”

นี่คือโอกาสที่ห้ามปล่อยให้หลุดลอยไปเป็นอันขาด ผม

จึงรีบยกกางเกงในของมาโหะ พุดอธิบายโดยใช้คำว่า 'ถูกโหว่ววาน' บ่อยเสียจนอาจชวนเข้าใจผิด ถึงกระนั้นคุณพนักงานร้านช่วยตอบรับกลับมาด้วยรอยยิ้ม

“รับทราบค่ะ กรณารอสักครู่นะคะ”

คุณพนักงานร้านโค้งศีรษะจากนั้นเดินหายเข้าไปหลังร้าน ช่างเป็นเรื่องที่อยากขอบคุณเหลือเกิน การวิเคราะห์เหตุการณ์แสดงถึงความสามารถในฐานะคนขายของ...แต่ก็ระคายเคืองใจไม่ถูกว่าแท้จริงในใจคิดอย่างไรกันแน่ และผมก็ไม่อยากลองจินตนาการด้วยเช่นกัน

“ขอภัยที่ให้รบกวนค่ะ นำมาเปลี่ยนให้แล้วค่ะ”

“เออ.....คะ คือ.....อีก พลาดจนได้”

คุณพนักงานร้านกลับมาพร้อมของที่โหว่ววาน ทว่าเมื่อเธอยื่นผ้าสีขาวล้วนมาให้โดยไม่แสดงอาการใด ๆ คุณพนักงานร้านโค้งศีรษะแล้วเดินจากไปในทันที

อีก หากเป็นไปได้ผมอยากให้การนำสิ่งนี้ไปส่งถึงมือมาโหะเป็นหน้าที่ของผู้หญิง แต่ในเมื่อคุณพนักงานเองก็คงกำลังยุ่งจึงเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ไหน ๆ ก็ลงเรือมาแล้ว---ผมเองก็ไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องยุ่งยากอะไรนัก ยังไงเสียก็เป็นหน้าที่ซึ่งรับมาด้วยตัวเอง ก็ควรสานต่อจนเสร็จสิ้น

ผมเดินกลับไปห้องลองเสื้อด้วยความรู้สึกซึ่งบอกไม่ถูก ว่าคือการเตรียมใจด้วยความแน่วแน่หรือว่าทำใจยอมแพ้

ไปแล้ว เมื่อไปถึงหน้าห้องสองเลื่อ 2 ห้องติดกันซึ่งล๊วนปิด
ผ้าม่าน ผมส่งเสียงทักมาโตะที่อยู่ในห้องฝั่งขวามือ

“...มาโตะ~ เปลี่ยนให้แล้วนะ”

“ซ้ำมาก! รีบเอามาให้เลย”

“เอ่อ ถึงบอกให้รีบเอาไปให้ แต่ถ้ามาโตะไม่ยื่นมือออก
มารับ ก็ส่งให้ไม่ได้ไม่ใช่หรือ”

“ทำแบบนั้นไม่ได้เพราะกำลังยุ่ง! ขอโทษด้วยนะ แต่
คงต้องวานให้ซุบารุนช่วยเลื่อนเปิดผ้าม่านหน่อย!”

“.....ไม่เอา”

“ทำไมอะ!?”

“ยังไงก็คงกำลังคิดจะทำเรื่องกลั่นแกล้งอะไรสักอย่าง
อยู่ใช่ไหม อย่างเช่นทันทีที่ฉันเลื่อนผ้าม่าน ก็จจะร้องตะโกน
เสียงดังว่า ‘กรีดไรคจิต!’ อะไรแบบนี้”

“ไม่ได้คิดสักหน่อย~ไม่ทำเรื่องแบบนั้นหรอกนะ~
สภาพของฉันตอนนี้ ถึงถูกเห็นก็ไม่มีปัญหาสักนิด! ให้สัญญา
ถ้าโกหกขอให้ถูกหนามตำ!”

“พูดจริงนะ...”

“เชื่อใจฉันสิ~!”

ว่ากันตามตรง ต่อให้แลกเปลี่ยนคำยืนยันกันอีกครั้ง
ผมก็ไม่อาจคลายความสงสัยได้อย่างหมดจด ถึงกระนั้นหาก
ผู้รับหน้าที่ได้ขออย่างผม แสดงออกว่าเคลือบแคลงในตัวลูก

ศิษย์มากเกินไป ก็อาจส่งผลกระทบต่อความไว้นิ่งเชื่อใจได้เช่นกัน...

เอาเป็นว่าอย่าคิดมากเกินไป ทำตามคำพูดของมาโฮะ ถ้าหากวางแผนการร้ายเอาไว้อย่างที่นึกสงสัยล่ะก็ วันนี้จะต้องพูดสั่งสอนอย่างเข้มงวดให้เลิกทำเรื่องแบบนั้นอีก

“...เข้าใจแล้ว ฉันเปิดผ้าม่านเลยนะ”

“อ้อ ๆ เร็วเข้า ๆ !”

ผมถามยืนยันครั้งสุดท้าย จากนั้นเดินไปยืนหน้าร่องเท้าตะซึ่งตั้งวางอย่างไม่เป็นระเบียบหน้าผ้าม่านเหมือนเดิม สูดหายใจลึก เอื้อมมือเลื่อนเปิดผ้าม่าน

“.....เหว้อ”

“.....อะ.....ไรกัน.....?”

ภาพที่ปรากฏในสายตาของผมก็คือ สาวน้อยรูปร่างผอมบาง เลื้อยเช็ดสีขาวฉนวนกองอยู่บนพื้น สวมเพียงกระโปรงสีไวน์แดง ยิ่งกว่านั้นการกระทำของสาวน้อยผูกผมมัดข้างในเวลานี้ คือเอื้อมมือไปข้างหลังเพื่อปลดยกทรงของเธอ

สาวน้อยคนนั้น...มินาโตะ โทโมกะ สาวน้อยมือ 1 ของชมรมบาสหญิงโรงเรียนเคย์ชิน จึงมองผมผ่านกระจกเงาตรงหน้าด้วยความมีนงง เพราะไม่อาจทำความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“อะ.....อะ.....”

โทโมกะครวญครางในลำคอเสียงสั้น เนื้อตัวเกร็งแข็งไป
ทั้งร่าง มือทั้ง 2 ข้างยังคงค้างอยู่ด้านหลัง แก้มของโทโมกะ
กลายเป็นสีแดงก่ำอย่างรวดเร็ว

ทันใดนั้นเอง

“...อีก!”

ยกทรงปิดหน้าอกซึ่งเมื่อเทียบกับเด็กสาวอายุ 11 ขวบ
ทั่วไป ดูเหมือนจะเจริญเติบโตไวกว่าคนอื่นเล็กน้อย หลุดร่วง
จากซี่โครงลงมาถึงหน้าท้อง---

“วะ หว-----า!?”

“วะ เห-----ว!?”

ในที่สุดเมื่อสติกลับคืนมา ผมรีบหันหลังดึงปิดผ้าม่าน
ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

--- ทะ ทะทะทะทำไมโทโมกะถึงอยู่ในห้องนั้นกัน
ล่ะ!? ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ผมเข้าไปเมื่อครู่ คือห้องฝั่งขวามือ
ที่มาโอะกำลังใช้งานไม่ผิดอย่างแน่นอน หน้าห้องมีร่องเท้า
แตะของมาโอะตั้งวางอยู่ไม่ใช่หรือไงกัน!

เหงื่อไหลซึมไปทั่วแผ่นหลัง

“อู่~ย เป็นอะไรไปเธอซุบซิบ~น? อย่าบอกนะว่า เข้า
ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าผิดห้อง~ง?”

คำพูดเสียดสีปนเสียงหัวเราะ บ่งบอกอย่างชัดเจนราว
ไม่คิดปิดบังว่าทั้งหมดคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเจตนา



“มะ มาเฮ---ะ....!”

เมื่อผมหันหลังกลับด้วยใบหน้าน้ำตาซึม ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้านักเรียนชาย---สาวน้อยทรงทวินเทลคนหนึ่ง ยื่นใบหน้าจิกยิ้มอย่างพึงพอใจออกจากผ้าม่าน นิ้วของมาเฮเกี่ยวร่องเท้าหุ้มสันของโทโมกะเอาไว้

บรรยากาศของพวกเราทั้ง 6 คนระหว่างจ่ายเงินและรอห่อสินค้าที่เลาจ์ของร้านค้า เป็นไปอย่างหดหู่ว่าความมีชีวิตชีวา

“เจ็บจัง...ซาก็ไม่เห็นต้องตีแรงขนาดนั้นสักหน่อย~!”

“เจ็บไปเลย! ไม่คิดบ้างเหรอว่าโทโมะนะน่าสงสารมาก!?”

“กะ ก็ฉันคิดว่ามีอคติแค่ลองกางเกงในเฉยๆ เท่านั้นเองนะ! วันนี้มีอคติสวมกระโปรง หมายความว่าไม่จำเป็นต้องถอดเสื้อผ้า ก็เลยคิดว่าถึงซุบารุนเห็นเข้าก็คงไม่เป็นไรอะ!”

“แต่ก็กำลังลองยกทรงอยู่ไม่ใช่หรือไง!”

ซาก็ต่อว่ามาเฮซึ่งแสดงออกเหมือนยอมรับผิดอย่างครึ่งๆ กลางๆ ไอริออกอาการกระสับกระส่ายทำตัวไม่ถูก เป็นเหตุให้แม้กระทั่งฮินาตะจังที่มักยิ้มแยมอยู่เสมอก็พลอยใบหน้าหมองคล้ำ พวกเราต่างอยู่ในสีหน้าไม่ร่าเริงเอาเสียเลย

“ตะ ถ้ารู้ก่อนว่าเป็นแบบนี้ ฉันก็ไม่คิดทำเรื่องแบบ

นี่หรงอก! ตะ แต่ว่าณะ! ใครจะนึกว่าโทโมกะสวมยกทรงแบบ
ผู้ใหญ่อันล่ะ!”

“.....คะ คือ คือเรื่องนั้น”

“เห็นไหม ซากิเองก็นึกไม่ถึงเหมือนกัน!”

“มะ ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย! กะ กำลังลองเปลี่ยน
เสื้อผ้านะ! ไม่เห็นแปลกที่โทโมะเองก็จะนึกอยากลองสวมดู
บ้าง!”

“อ...อะ ขอโทษนะ ทั้งที่ยังไม่จำเป็นต้องใช้แท้ๆ แต่
กลับลองไม่เข้าเรื่อง...”

“อะ!? มะ ไม่ใช่ซะโทโมะ! ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น!”

เสียงครวญครางของโทโมกะซึ่งก้มหน้าก้มตาหน้าแดง
ก้ำมาตลอด ความรู้สึกเสียใจภายหลังกับเหตุการณ์ในครั้งนี้ มี
ความรุนแรงน่าหวาดกลัวราวบีบไว้กัน ผมไม่อาจแก้ไขหรือหา
ทางหนีเอาตัวรอดได้เลย

“ขอโทษจริงๆ นะโทโมะ...ถ้าฉันระมัดระวังกว่านี้...!”

ผมลดศีรษะจนหน้าผากแนบพื้นโต๊ะ เอ่ยคำขอโทษ
จากใจอีกครั้ง โธ่เอ๊ย ทั้งที่ดูใจก่อนแล้วว่ามาโฮะอาจทำเรื่อง
ก่กันแกล้ง เพราะฉะนั้นควรระมัดระวังให้มากแท้ๆ

“มะ ไม่เลยคะ! คุณซุบารุไม่ได้ทำอะไรผิดเลยนะคะ!”

โทโมกะรีบลุกขึ้นพูดคัดค้านคำขอโทษ เหตุผลต้องเป็น
เพราะพยายามรักษาน้ำใจของผม จนยอมกระทั่งเก็บความ

เจ็บปวดไว้ในใจตัวเอง พระโพธิสัตว์...ไม่สิ ความอ่อนโยนของ
โทโมกะถึงขั้นพระยูไลไปแล้ว

“ชะ ใช่แล้วค่ะคุณฮาเซงาวะ! สำหรับตัวคุณฮาเซงาวะ
เอง เรื่องที่เกิดขึ้นเหมือนเป็นอุบัติเหตุเท่านั้นค่ะ! ทั้งหมดเป็น
ความผิดของ---”

“ไฉ่!”

“---ยัยบ้ามาโตะคนนี่ค่ะ!”

ซากิทันั่งอยู่ข้างๆ ลงมือกระทิงมาโตะอีกครั้ง

“อู~ ก็ขอโทษมือคคังกับซุบารุนไปแล้วไม่ใช่เหรอ~”

“ปะ เป็นอะไรหรือเปล่ามาโตะจัง...?”

“ไอ้? ความเจ็บปวดจงดอยไปนะ~”

ไอรักกับฮินาตะจึงต่างยกมือลูบศีรษะมาโตะที่ถูกต้องว่า
จนน้ำตาซึม อีก เพราะความสะเพร่าของผมแท้ๆ ทำให้ต้อง
เสียบรรยากาศทั้งที่มีโอกาสออกมาเที่ยวด้วยกัน

“มะ มาโตะ วันนี้ขอบคุณมากนะที่อุตส่าห์ชวนมาร้าน
แสนสวยแบบนี้! อาจมีหลายอย่างที่เร็วเกินไปสำหรับฉัน แต่
ก็ได้ลองประสบการณ์แปลกใหม่เยอะเลยนะ”

ทว่าท่ามกลางความหมองหม่นเช่นนั้น โทโมกะพูด
เปลี่ยนบรรยากาศด้วยน้ำเสียงสดใส ใบหน้ายิ้มแย้มทำใ้
นัยน์ตาของมาโตะที่เคยหม่นหมอง กลับมาเปล่งประกาย
แวววาวอีกครั้ง

“จะ จริงหรือ...? มือคดคงสนุกใช่ไหม?”

“อ้อ สนุกมากเลย...เพราะตัวสูงขึ้นนิดหน่อย ก็เลยอยากลองสวมชุดชั้นในแบบนั้นดูแค่นั้นแหละ ฮะ ฮะฮะ”

มองอย่างไรก็เป็นเพียงการฝืนอดกลั้น แต่ความพยายามเพื่อช่วยให้เพื่อนซึ่งอุตส่าห์ชวนมาเที่ยวในวันนี้หายหดหู่ คือการกระทำที่เปลี่ยนบรรยากาศของพวกเขาในทันที

“ไอ้ ฮินะเองก็สนุกมาก ได้สวมกางเกงในน่ารัก สนุกมากเลยนะ”

“อะ ฉันทันเองก็ได้เรียนรู้หลายเรื่องเลยนะ ดีใจมากที่ชวนมาวันนี้...! ไหนจะได้เรียนเรื่องวิธีเลือกอีกด้วย”

“ก็นะ อุตส่าห์ช่วยเช่าเหมาร้านให้มีโอกาสได้ลองสวมลองสวมอย่างสบายใจ เป็นเรื่องที่ฉันเองก็อยากขอบคุณเหมือนกัน”

ฮินาตะจัง ไอริ รวมทั้งผู้ที่ต่อว่าด้วยคำเข้มงวดอย่างซาก็เอง ก็ต่างช่วยกันเสริมคำพูดเปลี่ยนบรรยากาศของโทโมกะ

“...อะฮะ ของแค่นี้เรื่องกล้วยๆ ! คราวหน้าลองไปร้านเสื้อผ้ากันบ้างนะ”

ความจริงแล้วมาโฮะคือเด็กที่ให้ความสำคัญกับเพื่อน ยิ่งกว่าที่มองเห็น หมายความว่าในใจของเธอต้องกำลังรู้สึกเสียใจภายหลัง กับการแก้งจนกลายเป็นเรื่องเกินเหตุของ

ตนเองไม่ผิดแน่ ถึงกระนั้นด้วยรอยยิ้มสลดใจของโทโมกะ ทำให้มาโอะกลับมามีอยู่ในสีหน้าร่าเริงได้อีกครั้ง

อะอะ ความผูกพันของเด็กกลุ่มนี้คือเรื่องที่ทำให้มียัมทุกครั้งเมื่อได้เห็น รอยร้าวเพียงเล็กน้อยที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ใครสักคนในกลุ่มจะช่วยปิดเป่าให้หายไปโดยอัตโนมัติ

เอาล่ะ ในเมื่อทั้ง 5 คนต่างกลับมามีอยู่ในสีหน้ายิ้มแย้มเหมือนเคย ย่อมไม่ใช่เวลาที่ผมจะมัวทำตัวเซื่องซึมอีกต่อไป แน่แน่นอนว่าผมไม่ได้คิดที่จะลืมความผิดที่มีต่อโทโมกะ ผมตั้งใจจะเอ่ยคำขอโทษอีกครั้งกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ไม่ใช่เรื่องซึ่งจำเป็นต้องทำในตอนนี้

“ถ้าเป็นไปได้เวลาที่จะชวนฉันมาด้วย ก็อยากให้เป็นตอนไปร้านเสื้อผ้าทั่วไปนั่นแหละนะ อะอะ...”

เมื่อเห็นจำบพสนทนากลับมาเป็นธรรมชาติอีกครั้ง ผมเองก็เลือกทำตัวตามน้ำไปด้วย

“เอ๋ แต่ว่าฉันไม่หายคาใจเลยอะ จริงสิ ตอนไปเลือกซื้อเสื้อผ้าทั่วไป ชูบารุนเองก็มาด้วยกันนะ! ถ้าเป็นในระหว่างช่วงวันหยุดก็ไม่มีปัญหาใช่ไหม?”

“นั่นสินะ ดีใจอยู่หรอกที่ชวนไปด้วย ว่าแต่พูดถึงวันหยุดหน้าร้อน มาโอะทำการบ้านเสร็จแล้วหรือ?”

“สบายๆ ไม่ต้องเป็นห่วง! ตอนไปเข้าค่ายที่ทะเลก็ลงมือทำไปบ้างแล้ว แลผมยังมีวันหยุดเหลืออีกตั้งเกือบ 10 วันด้วย”

“...เอ๋ เตี้ยวก่อนมาโหะ คำพูดเมื่อกี้ทำให้สังหรณ์ใจไม่ดีเอาเสียเลย อย่าบอกนะว่าตั้งแต่กลับจากเข้าค่าย เธอไม่ได้แตะต้องการบ้านอีกแม้แต่ครั้งเดียว คงไม่ใช่อย่างนั้นจริงไหม? คงทำตามเป้าหมาย ‘ค่อย ๆ ทำการบ้านทีละนิดทุกวัน’ อย่างที่เคยจำไว้ใช่ไหม?”

“อะ ว่าแต่ซูบารุน วันนี้ยังมีเวลาว่างอีกไหม? มีร้านบุฟเฟต์เด็กที่อยากไปอยู่นะ~”

“ตอบคำถามของฉันทันทีก่อน! บอกเอาไว้เลยนะว่าปีนี้ฉันจะไม่ให้ความช่วยเหลือเรื่องการบ้านเป็นอันขาด! โทโมะกับไอริรวมทั้งฮิโนะเองก็เหมือนกัน ห้ามให้มาโหะลอกการบ้านเข้าใจมัย!”

“โธ่ น่าหนวกหумаตั้งแต่เมื่อกี้แล้วนะซากิ! ก็บอกแล้วว่าไม่มีปัญหาไม่ใช่หรือ!”

มาโหะกับซากิเปิดฉากโต้เถียงกันอีกครั้ง ทว่ารอบนี้พวกเราทั้ง 4 คนต่างมองทั้งคู่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ซากิไม่อาจอดกลั้นความกังวลเกี่ยวกับเรื่องการบ้านของมาโหะ อย่างไรก็ตามเป็นเรื่องน่าดีใจเหลือเกิน ที่ไม่มีใครแสดงสีหน้ายุ่งยากใจ เมื่อได้ยินคำชวนให้ผมไปซื้อของด้วยกันกับทุกคน

“บุฟเฟต์เด็กเอาไว้ที่หลังก็ได้ ก่อนอื่นเล่นนะมาโหะอย่าทำให้ซากิต้องเป็นกังวลมากนัก.....หิม?”

ระหว่างตอบรับคำชวนโดยไม่อาจปิดบังความยินดี

กระเป๋าน้ำออกเลื้อยของผมเกิดการลั่นไหวเล็กน้อย ดูเหมือนโทรศัพท์มือถือมีสายเข้า ผมจึงหยิบมันออกมาโดยนึกสงสัยว่าคือสายจากใครกันแน่ ทันทีที่สายตามองลงไปยังหน้าจอโทรศัพท์

“โอ้?”

ผมหลุดเสียงอุทานโดยไม่ทันรู้ตัว ก็เดือนแล้วนะที่ไม่ได้รับสายจากหมอนี่

“โทษทีขอตัวเดี๋ยว!”

เพราะเกิดสังหรณ์หวั่นใจอย่างบอกไม่ถูก ผมจึงขอลีกตัวจากกลุ่มเด็ก

“อะไรกันซูบารุน ชูรักเธอ!”

“เหว้อ!”

มาโตะตะโกนเสียงดังด้วยคำพูดน่าตกตะลึง ผมสัมผัสถึงสายตาสงสัยจากสาวน้อยทั้ง 5 คน จึงหันกลับไปหาพวกเธอ อธิบายความสัมพันธ์กับเจ้าของสายเรียกเข้าด้วยรอยยิ้มเจื่อน

“จะเป็นอย่างนั้นได้ไงกัน! อดีตเพื่อนร่วมชั้นต่างหาก เพื่อนร่วมทีมบาสชายสมัยม.ต้นนะ”

*

ไอร้อนกระหน่ำผิวกายทันทีเมื่อออกนอกบ้าน ช่วงเวลาปลายเดือนสิงหาคมของปีนี้ พระอาทิตย์ก็ยังคงไม่มีแว่วว่าจะยอมอ่อนข้อให้เหมือนเช่นเคย

“ว่าแต่ไม่ได้คุยกันนานเลยนะ เจ้าคนเย็นชา”

ผมพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งประชดกึ่งล้อเล่น ไปยังโทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่นโดยมีคำว่า ‘นารายามะ เคย์ตะ’ อยู่บนหน้าจอ

นารายามะ เคย์ตะ เพื่อนร่วมทีมตลอด 3 ปีในโรงเรียนมัธยมต้นคิริฮาระ พวกเราเลือกเข้าโรงเรียนมัธยมปลายคนละแห่ง การติดต่อกันครั้งล่าสุดคือตอนที่ हमอนันท์กำลังตั้งเป้าติดทีมตัวจริงของชมรมบาส...ไม่รู้ว่าป็นโชคดีหรือโชคร้าย ที่เขาไม่ได้เลือกเรียนต่อในโรงเรียนนาชิบะเช่นเดียวกับผม

“เฮลละ แล้วจะคุยอะไรดี”

พูดถึงเรื่องต่างๆ นานา ในระยะนี้ หรือว่าเรื่องราวในอดีตดีกว่ากันนะ หัวข้อมากมายอัดแน่นในสมอง ทำให้ผมไม่อาจเลือกประเด็นพูดคุย อย่งไรก็ตามหากไม่กดรับสายสักที อีกฝั่งอาจกดวางหูไปแล้วก่อน ในเมื่อนารายามะเป็นคนโทรมาหาด้วยตัวเอง หมายความว่าน่าจะมีธุระบางอย่าง จึงไม่มีความจำเป็นที่ผมต้องคิดหัวข้อสนทนาแต่อย่างใด

ผมเลิกกลังเล เปิดฝาพับแล้วกดรับสายโทรศัพท์

“ฮัลโหล”

“โย่ โอลิค์คอนมาสเตอร์แห่งความหวังของพวกเรา ยังคงได้สูดอากาศในโลกภายนอกอยู่อีกหรือ?”

ผมกดตัดสาย พับฝา เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าเสื้อ

“อากาศร้อนดีจริงๆ รีบกลับเข้าไปในร้านดีกว่า”
 ผมยกมือโบกคล้ายร้อนพร้อมกลับหลังหัน ทว่าจังหวะ
 นั้นเอง โทรศัพทมือถือแสดงสัญญาณสายเรียกเข้าอีกครั้ง
ทำไมเพื่อนของผมจึงมีแต่พวกไม่ได้เรื่องได้ราวกัน
 ด้วย

“ถ้าเป้าหมายคือพูดล้อเลียนล่ะก็ จะบล็อกเบอร์ล่ะ”
 ผมรับสายพร้อมประกาศคำขู่ ศัตรูตอบรับด้วยการ
 หัวเราะเสียงดัง น้ำเสียงที่คุ้นเคยไม่ต่างจากสมัยมัธยมต้น
 “โทษทีๆ แค่นี้เหมือนเป็นคำทักตามธรรมเนียมเท่านั้น
 เอง สบายดีใช่ไหมเพื่อนรัก?”

“ถ้าคิดว่าเป็นเพื่อนรักจริง คงไม่หายหน้าหายตา ไม่มีการติดต่อสักครึ่งเป็นเวลาตั้ง 4 เดือน”

“เพราะว่ายุ่งมากมาตลอดไงล่ะ ชมรมของฉันเข้มงวด
 ยิ่งกว่าที่คาด...นอกจากนั้น”

“นอกจากนั้น?”

“นี่ไง ปกติย่อมคิดว่าคงติดต่อนายทางโทรศัพทมือถือ
 ไม่ได้อยู่แล้วนี่นา ในเมื่ออีกฝ่ายอยู่ในสถานพินิจเยาวชน”

ผมเตรียมลงมือกดบล็อกเบอร์โทรศัพท

“เหวอ ล้อเล่นๆ ! เฮ้ๆ ชูบาร์ นายเป็นคนไม่รับมุกไป
 ตั้งแต่เมื่อไหร่ สมัยก่อนออกจะเป็นคนสบายๆ ไม่ใช่หรอ?”

---ผมหยุดนิ้วอย่างเฉียดฉิวเพราะได้ยินเสียงดังลอย

จากนูโทรคัพท์ เขาเป็นว่าลองให้อีกสักครั้งก็แล้วกัน
 อย่างไรก็ตามต่อให้เป็นคนใจกว้างมหาศาลอย่างผม ก็คงไม่
 อาจให้อภัยถ้ามีครั้งที่ 3

“หัดคิดถึงเรื่องขอบเขตบ้างสิเจ้าบ้า...!”

“เปล่าหรอก แค่คิดว่าตามปกติคำล้อเลียนระดับนี้ไม่ใช่
 ปัญหาเท่านั้นเอง ไหนจะได้ยินว่ายังเล่นบาสจุ๊กับไอคิยามะ
 เหมือนเดิมอีกด้วย”

มันจะไม่ใช่ปัญหาได้ไงกัน ทั้งที่ผมไม่เคยทำเรื่องส่อ
 เสี่ยงให้สมควรถูกเรียกแบบนี้ คนที่ไม่เข้าใจความเจ็บปวด
 เมื่อถูกเรียกว่าไลล็คอนก็เป็นชะแบบนี้

...อย่างไรก็ตาม เรื่องนั้นเขาเป็นว่าไว้ก่อน

“เล่นบาสจุ๊อะไรกันนะ มองยังงี้ถึงเห็นฉันกับฮาโออิ
 เป็นแบบนี้ไปได้”

“ที่จริงแล้วนายคอรึบระเบิดตัวตายไปซะให้พ้น ๆ☆”

“อย่าใช้น้ำเสียงน่าขยะแขยงแบบนี้ได้มัย! ...เอ๊ะ? ว่า
 แต่นายรู้เรื่องกลุ่มคนรักบาสด้วยหรือ?”

ทั้งที่เชื่อว่าคือกลุ่มกิจกรรมใหญ่โตอะไร ทว่ากลับไปถึงหู
 คนต่างโรงเรียนอย่างหมอนี่ ทำให้ผมเกิดความรู้สึกประหลาด
 ใจ

“ไอ้ เรื่องนั้นแหละ จะว่าไปที่โทรมาวันนี้ก็เกี่ยวกับเรื่อง
 นั้น...ความจริงแล้วชมรมบาสต่อนี่ มีอดีตตัวจริงจากม.ต้น
 ฮาซึตะอยู่ 2 คน”

“ม.ต้นฮาซิดะ...?”

สำหรับระดับจังหวัด ชมรมบาสเก็ตบอลชายของโรงเรียนมัธยมต้นฮาซิดะ ไม่ได้มีความแข็งแกร่งเป็นพิเศษ อยู่ในระดับธรรมดาทั่วไปเท่านั้น

อย่างไรก็ตามหากเป็นสมาชิกชมรมรุ่นเดียวกับพวกผม อย่างน้อยก็อาจเคยได้ยินชื่อมาบ้าง

อันที่จริงตำแหน่งที่ตั้งของโรงเรียนใกล้กันพอสมควร แต่ด้วยความที่อยู่คนละเขตกับโรงเรียนมัธยมต้นศิริฮาระของผม ทำให้ไม่เคยมีโอกาสดูพบกันในการแข่งขัน อย่างไรก็ตามในช่วงเวลานั้น ผมเองก็เคยได้ยินเรื่องที่กลายเป็นประเด็นเกี่ยวกับชมรมบาสชายของฮาซิดะมาด้วยเช่นกัน

“...แล้วอดีตสมาชิกชมรมบาสชายจากฮาซิดะมีอะไรหรือ?”

“ฮะฮะ อย่ารีบร้อนสิซูบารุ ใจเย็นก่อน”

คำพูดของนารายามะทำให้ผมฉงนใจว่าแผลอรันเรนเกินไป แต่ก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ในเมื่อเกี่ยวข้องกับกลุ่มคนรักบาสรวมทั้งมีชื่อมัธยมต้นฮาซิดะมาพัวพัน ผมจึงไม่อาจอดใจที่จะไม่นึกถึง ‘นักกีฬาคนนั้น’

หรือว่าบางที เขาเกิดความสนใจกลุ่มคนรักบาสของพวกเขาอย่างนั้นหรือ

ไม่ได้ ยังไม่ใช่เวลาที่ควรเกิดความตื่นเต้น ถ้าแผลอ

คือตกใจเกินเหตุแล้วผลลัพธ์ไม่ใช่อย่างที่คิด จะกลับกลายเป็น
หาเรื่องทำให้ตัวเองผิดหวังไปเอง

“...วางใจเถอะ เรื่องราวคงเป็นอย่างที่นายกำลังคิด”

“อีก! มะ หมายความว่า”

“อิม โรงเรียนของซูบารุ---ที่โรงเรียนม.ปลายนาชิบะ
มีนักบาสที่มาจากฮาซิดะอยู่อีกคนไซ้ใหม่ ดูเหมือนหมอนั้น
อยากพบนาย ได้ยินว่าอยากร่วมซ้อมกับกลุ่มคนรักบาส เพื่อ
ให้พร้อมสำหรับปีหน้าเมื่อชมรมกลับมาทำกิจกรรมอีกครั้ง”

“พบ อยากพบแน่นอน!”

“กะแล้วว่าต้องพูดแบบนี้ ฉันจะช่วยติดต่อประสาน
งานให้ ได้เรื่องแล้วจะติดต่อกลับไปอีกครั้ง”

“นารายามะ”

“หืม?”

“ขอบใจมาก ครั้งนี้ติดหนี้นายแล้ว”

“สิ่งเง่า ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย...ซูบารุ ไว้เจอกันปี
หน้า”

ปีหน้าเซียวเทรอ หมอนี่ไม่คิดจะนัดพบผมเลยสินะ
ว่าไปนั้น ที่จริงผมรู้ความหมายของคำพูดนั้น สิ่งที่หมอ
นี่หมายถึงก็คือ

“อิม ไว้เจอกันปีหน้า...ในสนาม”

“ไอ้ ถึงเวลานั้นจะทำให้รู้ซึ่งว่าศิริอาระเมื่อปีก่อน ไม่
ได้เป็นทีมวันแมนโฮว์ของนาย”

“ฮะฮะ พูดได้ดีไปเลยนี่นา ไว้เจอกัน”

ผมกดวางสายด้วยเสียงหัวเราะ จากนั้นเอ่ยคำพูดอีกประโยคแม้มัดสายโทรศัพท์ไปแล้ว

“ไม่ใช่ที่วันแมนโชว์ของฉัน? เรื่องแบบนั้นไม่ต้องบอกก็รู้อยู่แล้ว”

ผมเก็บโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋าเสื้อ แหงนหน้ามองฟ้า สูดหายใจลึก

เมฆก้อนใหญ่กับพระอาทิตย์ส่องแสงเจิดจ้า

“หน้าร้อนยังไม่มีที่ท่าว่าจะผ่านพ้นไปเลยนะ...ฮะฮะ”

อดีตสมาชิกชมรมบาสเก็ตบอลชายโรงเรียนฮาซิดะ ซึ่งเลือกเข้าเรียนชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนนาชิบะ

หมอนั่นต่างหากคือคนที่เหมาะสมกับคำว่าวันแมนโชว์ ผู้ที่ทำให้โรงเรียนของตนกลายเป็นที่รู้จักในสมัยมัธยมต้น

แน่นอนว่าในช่วงที่ยังถูกงดทำกิจกรรมชมรม ต่อให้พบหน้ากันก็เชื่อว่าจะสามารถทำอะไรได้มากนัก แต่ถ้าเขาคอนั้นมีความสนใจในบาสเก็ตบอล หรือยังหลงเหลือความสนใจอยู่แล้วละก็ อย่างน้อยก็พอมองเห็นความหวัง

“อ๊อ ช่างนอกร้อนจริงด้วย~! เอ๋ เป็นอะไรไปเหอะ ชูบารุน? ทำหน้ายิ้มเล็กยิ้มน้อย”

“พี่ชาย อารมณ์ดีเหอะ?”

ขณะกำลังคิดเรื่องต่างๆ นาๆ ในใจโดยยังคงแหงน

หน้าอยู่นั่นเอง ได้ยินเสียงเลื่อนเปิดของประตูอัตโนมัติ ตามด้วยเสียงว่าเรียงของกลุ่มเด็ก

“...อะ เหนื่อยหนื่อยนะทุกคน ฉันกำลังยิ้มอยู่หรือ?”

“ฮิฮิ ใช่แล้วค่ะ”

มาโฮะ อินาตะจัง รวมทั้งซากิต่างมองมาด้วยรอยยิ้ม ทำเอาผมเกิดความรู้สึกเขินอายเลยทีเดียว แอ้แล้ว ผมแสดงสีหน้าแปลกๆ ตอนอยู่หน้าร้านแบบนี้ เดี่ยวได้ถูกเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนน่าสงสัยไม่ใช่หรือไงกัน

“คุณซุบารุพบเรื่องน่าสนุกหรือคะ?”

“อิม จะว่าไงดี แต่ไม่แน่ว่าบางทีเร็วๆ นี้ ทุกคนอาจได้รู้ข่าวดีก็ได้”

โทโมกะส่งเสียงถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเข้ากับหน้าร้อน ผมตอบกลับโดยใช้คำที่มีความหมายแฝง

“เอ๋ เกี่ยวกับพวกฉันด้วยหรือคะ?”

“อิม อาจช่วยให้ฉันสามารถเติมเต็มความรู้ในฐานะโค้ช ที่ตอนนี้ยังมีไม่เพียงพอ”

หลังจากนี้ถ้าผมมีโอกาสได้สนิทสนมกับเขาคนนั้น ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้กันแล้วละก็ หลายสิ่งหลายอย่างที่ผมมีความรู้เพียงแคในด้านทฤษฎี อาจได้ศึกษาเพิ่มเติมจากประสบการณ์แท้จริง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการถ่ายทอดให้กับกลุ่มเด็กพวกนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ

“...? ค่ะ คือ คุณ อาเซงวาระ?”

ไอริผู้ซึ่งในอนาคตอันใกล้ จะเติบโตเป็นเสาหลักของ
พื้นที่วงใน เซนเตอร์ของชมรมบาทหญิงโรงเรียนเคย์ซัน

ศรีอยุธยา



โรควิบู! RO-KYU-BU!

RO-KYU-BU! Vol.7

© SAGU AOYAMA 2011

All rights reserved.

Edited by ASCII MEDIA WORKS

First published in 2011 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้

เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใครๆ กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใดๆ ทั้งสิ้น

Story and characters in this is a fiction

for entertain based on author's imagination,

and not involve with real event, people or places in real life.

สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาคภาษาไทย
และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศไทยผู้
ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดนำไปลอกเลียน ทำซ้ำ ในรูปแบบ หรือวิธีการใดๆ

All Rights Reserved.

This book is published in Thai under the legal permission from Japanese licensor,
Prohibit from copy or reproduce in any forms or means.



บาสเก็ต วียซ์บูล! RO-KYU-BUL

เรื่อง : ซากุ อาโอยามะ / ภาพ : TINKLE

แปล : @izucosta

บรรณาธิการ : กมลรัตน์ เสดาศี

กองบรรณาธิการ

ซาลันด้วย

หมาหัวใจ

Art Director : ChroNo

ปก : Calbee

รูปเล่ม : วิชัย ตระกูลพัฒนกร

จัดพิมพ์โดย

Zenshu Publishing Co., Ltd.

1 อาคารมนตรีพิชิต ถ. รัชดาภิเษก

บางโพธิ์พวง ยานนาวา กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 180 บาท

จัดจำหน่ายโดย สนบรรณปิ่นเกล้า โทร. 02-434-8270

www.zenshu.co.th

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic



9 786163 246059

180 บาท

RO-KYU-BU! Vol.7

© SAGU AOYAMA 2011

All rights reserved.

Edited by ASCII MEDIA WORKS

First published in 2011 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

แนว : Sport-Comedy

เหมาะสำหรับ : 13 ปีขึ้นไป



facebook.com/zenshucomic

www.zenshu.co.th

